

det angivne formål. Anvendelse til andet formål skal heller ikke udelukke fritagelse, såfremt denne anden anvendelse kun er af uvæsentligt omfang. Parkeringsplads på selve ejendommens areal, der udelukkende er til brug for anlægets publikum, må betragtes som en del af anlæget og altså gå ind under fritagelsen. Samme fritagelse skal derhos gælde for ungdomslejre og lejrpladser samt ejendomme, der anvendes til feriekoloni for børn, når ejeren er en organisation, hvis hovedformål er at fremme børns eller unge menneskers friluftsliv. Der henvises iøvrigt til bestemmelsen i stk. 2 og bemærkningerne hertil.

e) Efter loven af 7. august 1922 er „forsamlingshuse og deslige bygninger“ fritaget for ejendomsskatter. Det fremgår formentlig klart af disse lovens udtryk, at der ikke tilsigtedes fritagelse for forsamlingslokaler i bygninger, der iøvrigt anvendes til andet formål. Ikke desmindre er man i praksis kommet ind på at betragte fritagelsesbestemmelsen for anvendelig også på sådanne enkelte lokaler. Denne praksis bør formentlig forlades, jfr. de almindelige bemærkninger til lovforslaget. I overensstemmelse hermed er reglen i forslaget om fritagelse for forsamlingshuse formuleret.

f) Med hensyn til gesandtskabsejendomme henvises til bemærkningerne til § 7. Lige med gesandtskabsejendomme stilles konsulatsejendomme.

Til stk. 2. For at fjerne de betænkeligheder, der kan være knyttet til reglen i stk. 1 d om, at sports- og idrætsanlæg m. v. er lovmæssigt fritaget for grundskyld, foreslås det, at hvor samfundsmæssige hensyn taler for, at et sådant areal overgår til anden anvendelse, navnlig bebyggelse, skal finansministeren kunne bestemme, at fritagelsen skal bortfalde. Det forudsættes, at bestemmelse herom først vil blive taget efter forhandling med de andre interesserede ministerier, og det skal efter forslaget altid være en betingelse for, at fritagelsen kan bortfalde, at dette anbefales af vedkommende kommunalbestyrelse.

Til § 50.

De nugældende regler om bevillingsmæssig fritagelse for grundskyld til staten indeholdes i § 8, stk. 2, 3 og 5, i loven af 7. august 1922.

Til stk. 1. I henhold til nævnte § 8, stk. 2, kan bevillingsmæssig fritagelse for grundskyld tilstås velgørende stiftelser og andre institutioner med almennyttigt formål af deres bygningers grund

med gårdsplads og have, hvorhos lignende fritagelse for grundskyld kan gives for grunden med gårdsplads og have til ejendomme og lokaler, der er udlejet til stiftelser og institutioner som de nævnte eller til anvendelse i visse af de øjemed, der begrunder lovmæssig fritagelse. Som fremhævet i de almindelige bemærkninger til lovforslaget bør delvis fritagelse af en bygnings grund med gårdsplads og have formentlig ikke mere kunne gives. Ligeledes bør den nugældende bestemmelse om, at en ejendom, der udlejes til anvendelse i et til fritagelse kvalificerende formål, kan fritages for grundskyld, formentlig udgå. En forudsætning for fritagelse i sådanne tilfælde måtte det være, at fritagelsen kommer lejerens til gode gennem et nedslag i lejen, men administrationen er i hvert fald under normale forhold ikke i stand til at kontrollere, at et sådant nedslag finder sted. I praksis har bestemmelsen kun fundet anvendelse i ganske få tilfælde. Med de af foranstående følgende afvigelser svarer forslagets § 50, stk. 1, i alt væsentligt til de nugældende regler, således som disse er blevet praktiseret.

Til stk. 2. Ny er reglen i forslagets § 50, stk. 2. Når skoves grundværdi ansættes til 50 pct. af normalværdien (d. v. s. ejendomsværdien af skoven i normal tilstand), jfr. § 15, må det, når skovens ejendomsværdi på grund af naturbegivenheder går væsentlig ned under normalværdien, under hensyn til det lange tidsrum, det i sådanne tilfælde vil kunne tage at bringe skoven op i normal tilstand igen, synes rimeligt, at der ydes skovejeren en lempelse i grundskylden i et sådant tidsrum, at skovens normalt tilstand vil kunne være genoprettet.

Til stk. 3. Ifølge § 8, stk. 3, i loven af 7. august 1922 kan finansministeren fritage udtørrede ferskvandsarealer og hedearealer, der opdyrkes, for grundskyld til staten i et tidsrum af indtil 30 år, ligesom tilsvarende fritagelse kan gives hedeplantninger for et tidsrum af indtil 40 år. Da der ikke ses at være trang til disse fritagelser ved siden af reglerne om fradrag i grundværdien for forbedringer, foreslår man, at bestemmelserne om fritagelse for grundskyld i sådanne tilfælde udgår. Dog bør de fritagelser, der ved lovens ikrafttræden alt er givet, formentlig kunne forlænges indenfor de angivne tidsrum, og en bestemmelse herom er optaget i forslagets § 50, stk. 3.

Til stk. 4. I stk. 4 foreslås det, at bemyndigelsen til at meddele bevillingsmæssige fritagelser for grundskyld i de i stk. 1 omhandlede tilfælde af finansministeren skal kunne delegeres til oppebørselsmyndighederne. Dette er i overensstemmelse